

ДЕМОНОЛОГІЯ ОЧИМА ВОЛОДИМИРА ГНАТЮКА

(Продовження, початок у числах 2—6)

Із розділу "Відьми і чарівниці"

ВІДЬМИ, ПОЗГОНЮВАНІ ДО ХАТИ

Як був у Товстобабах в ковальні і робилисьмо в кузьні, приїхав хлоп с Кінчик з роботов. Як скінчилисьмо роботу, приньє той господар могорич; сьїли ми в хатї і зачили пити той могорич, а майстрова дайи закуску і скаржит сьї, жи хтось попеував її корову і нима молока. Часом корова сьї дояла дужи красно, а типер трудно до неї приступити. Як той господар тойи вислухав, приобіцьив ї у тьї хвили всеї чирівницьї скликати до її власної хати. І казав миньї принести с кузьні долото. Як я приньє долото до хати, взьив він йиго від мене, обійшов з ним три рази надокола коліски, в котрі лижала маленька дитина. Що він шиптав, та того ни знаю, бо шиптав потихо і застромив долото в коліску в ноги і тогди сьїв далї до могоричу. Зачинайим пити далї, ще ни встиг майстер нальяти одну порцію, як приходит одна баба і питайи ся, на що тото долото він там встромив: кажи, що вона йиму ньїц ни винна і най він її ни виславляйи помїж люди. Ще вона ни скінчила свою бесїду, як зачили сходити ся бїльши і зачили просити, аби він їх пустив. І знов кажут, що: Ми тобі ньїц ни винни, ни чїпай жи нас і ни виславляй нас, що ми йиет за йиднї, аби люди потьїм нас ни чирили. А він їм на то вітповів, жи тоди їх ни пустит, доки ни посходьит сьї всеї, кїлько їх йи в сьїм сильї і ни прибїцьиют, що бїльши тому ковальови шкодити ни будут. Як посходили сьї вже всеї і зачили йиго сильно просити і обїцьили, жи бїльши шкоди жадної ни понесе с коровов, тїлько жиби він їх пустив. Він тогди виймив долото с коліски, і всеї з великов подяков поросходили сьї до дому.

*Зап. в липни, 1902, в Пужниках,
Бучацького пов. від брата Гілярка.*

ЩО ДІЄТЬСЯ З ВІДЬМАМИ НА ДРУГИМ СВЯТІ

Знали сьї йиднї свати чириз други сїлю: йиднї були в йиднїм сильї, а другї в другїм. Йидна сваха мала сина, а друга доньку. І як прийшла на празник до тої, що мала доньку і узрїла в тої багато набїлу: молока, сира, масла і казала свому синовї, щоби сватав тої відьми доньку, щоби й у нас було тїлько набїлу, як там. А як сьї дьївка віддала на други сїлю, то як ни було набїлу доти, так і потому. А теци нагнала ї до свої мами, щоби ї научило, аби й в неї було тїльки набїлу, що в її мами. А її мама взьїла багато сира і масла і закликала доньку і свою сваху, дончину тецу і кинула на став сир і масло. Як сьї злетьїли всеї горобці і ящїрки, й риба, що тїльки було в водї і на водї, то всео розривали сир і масло: А відьма кажи: Ни лакїмти сьї на чарівництьо, бо так на тамтьїм сьвїтї будут вашї душі розривати.

*Зап. в липни, 1902, в Пужниках,
Бучацького пов. від Тимка Гринишиного.
(Далї буде).*